

РЕШЕНИЕ

№ 102

гр. Бургас, 12.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на двадесет и първи ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Галина Т. Канакиева

Членове: Даниел Н. Марков
Гергана Ж. Кондова

при участието на секретаря Петя Ефт. Помакова Нотева
в присъствието на прокурора К. Г. К.
като разгледа докладваното от Гергана Ж. Кондова Въззивно наказателно
дело от общ характер № 20222000600189 по описа за 2022 година

С Присъда № 9/16.06.2022 г., постановена по НОХД № 484/2021 г. по описа на Окръжен съд - Сливен, подс. И. К. Й. е признат за виновен в това, че на 26.11.2020 г. на път II-66, км.10 в община Сливен, при управление на моторно превозно средство - лек автомобил „Опел Астра” с рег. № СН ... АМ, нарушил правилата за движение по пътищата, визирани в ЗДвП, а именно: чл. 21, ал.1 от ЗДвП - „При избиране на скоростта си на движение на водача на пътното превозно средство е забранено да превишава следните стойности на скоростта в км/ч: извън населено място категория Б - 90 км/ч и по непредпазливост причинил смъртта на Й. Д. И., както и средна телесна повреда на повече от едно лице - на Е. Д. Г. - субдурален хематом в дясно, който е довел до настъпването на мозъчен оток, десностранен пневмоторакс, контузия на белия дроб в ляво и дясно, пневмомедиастинум, плеврален двустранно, довели до „Разстройство на здравето, временно опасно за живота”, както и счупване на осми и девети гръдни прешлени, довели до „Трайно затрудняване движението на снагата” и на Д. Й. Д. - счупване на основата на черепа в областта на лявата пирамидна кост с изпадане на пострадалия в състояние на мозъчна кома, довело до „Разстройство на

здравето, временно опасно за живота”, като деянието е извършено в пияно състояние, установено с протокол за химико-токсикологична експертиза № 7049/2020 год., поради което и на основание чл.343, ал.4, вр.ал.3, предл.1, б.”а” и б.”б”, вр.ал.1, вр.чл.342, ал.1 от НК, вр.чл.58а, ал.1 и чл.54 от НК е осъден на 3 /три/ години и 4 /четири/ месеца лишаване от свобода, което на основание чл.57, ал.1, т.3 от ЗИНЗС да изтърпи при първоначален общ режим.

С присъдата, подс. И. Й. е оправдан по повдигнатото му обвинение за нарушаване на правилата за движение по пътищата по чл.5, ал.3, т.1 от ЗДвП и по чл.20, ал.1 от ЗДвП.

На основание чл.343г от НК подс. И. Й. е лишен от право да управлява МПС за срок от 5 /пет/ години.

На основание чл.59, ал.1 от НК от така наложеното на подс. И. К. Й. наказание лишаване от свобода е приспаданото времето, през което същият е бил задържан по делото, считано от 27.11.2020 г. до 20.01.2021 г.

С присъдата, подс. И. Й. е осъден да заплати на частния обвинител Е. Д. Г. с ЕГН ***** сумата от 2 500 лева, представляваща направените от него по делото разноски за адвокатски хонорар.

Подсъдимият И. К. Й. е осъден да заплати по сметка на ОД на МВР - Сливен сумата 2 921,60 лева, представляваща направените по делото разноски.

С присъдата, съдът се е произнесъл и по отношение на вещественото доказателство - лек автомобил „Опел Астра” с ДК № СН ... АМ, собственост на подс. И. К. Й., оставен на съхранение в КАТ - ОД на МВР - Сливен, като е постановил след влизане на присъдата в сила, да се върне на подс. И. Й..

Въззивното производство е образувано по жалба на подсъдимия И. К. Й., депозирана чрез защитника адв. К. Я. от АК-Бургас, както и по жалба на частния обвинител Е. Д. Г., депозирана чрез повереника адв. А. Б. от АК-София. Двете въззивни жалби са подадени срещу присъдата в частта ѝ относно размера на наложените наказания лишаване от свобода и лишаване от право да се управлява МПС. И в двете жалби се излагат подробни съображения за явна несправедливост на присъдата.

Във въззивната жалба на подсъдимия И. К. Й. изрично се заявява

несъгласие с горепосочената присъда по отношение размера на наложеното на подсъдимия наказание лишаване от свобода, като същото се счита за явно несправедливо. Излага се становище за очевидно несъответствие на наложеното наказание със степента на обществена опасност на дееца, на смекчаващите отговорността обстоятелства, както и на целите на наказанието по чл.36 от НК. Претендира се изменение на първоинстанционната присъда чрез приложение на разпоредбата на чл.55 от НК предвид наличието на многобройни смекчаващи отговорността на подсъдимия обстоятелства и определяне на наложеното наказание лишаване от свобода под предвидения в закона минимум от три години лишаване от свобода. Алтернативно се иска намаляване размера на наложеното при условията на чл.54 от НК наказание лишаване от свобода в неговия минимален размер от три години, което на основание чл.66, ал.1 от НК да бъде отложено от изтърпяване за изпитателен срок от пет години. Тези искания се аргументират с виждането, че така наложеното с присъдата наказание лишаване от свобода е завишено и несправедливо и като такова не би допринесло за превъзпитателен ефект върху подсъдимия, а само ще постави семейството и децата му в неблагоприятно положение да живеят в лишения.

Срещу въззивната жалба на подс. И. Й. е депозирано възражение от частните обвинители П. Х. В., Й. Й. Д., В. Й. Д., М. Й. Д., И. Й. Д., Д. Й. Д., М. Й. Д., Д. Й. Д., М. Д. И., Е. Д. И. /р.1985 г./, И. Д. И., С. Д. И., Д. Д. И., К. Д. И., М. Д. И., М. Д. И., Я. Д. И., чрез техния повереник адв. Р. М.. Във възражението изразяват становище за неоснователност на жалбата на подсъдимия. Посочват, че така наложеното наказание лишаване от свобода е наложено от съда след анализ на всички налични по делото отегчаващи и смекчаващи вината обстоятелства и по своя размер и начин на изтърпяване ще постигне целите на наказанието по чл.36 от НК. Заявяват, че присъдата е постановена в съответствие с изискванията на материалния и процесуалния наказателен закон и е справедлива досежно наложените с нея на подсъдимия наказания. В тази връзка се настоява въззивната жалба на подс. И. Й. като неоснователна да бъде оставена без уважение.

Във въззивната жалба на частния обвинител Е. Г. се изразява несъгласие с присъдата в частта ѝ относно наложените наказания лишаване от свобода и лишаване от право да се управлява МПС, като последните се приемат за твърди занижени по размер. Навеждат се доводи за явна

несправедливост на атакувана присъда. Посочва се, че по делото не са събрани доказателства за това подсъдимият да е оказал помощ на пострадалите; наказван е и за други нарушения на правилата за движение по пътищата и не е изказал съжаление към пострадалите; същият не е и оказал съдействие на досъдебното производство за разкриване на обективната истина. Освен това, допуснатите нарушения на правилата за движение са груби, а вредоносния резултат е твърде тежък. С оглед употребата на алкохол се счита, че в случая формата на непредпазливост е самонадеяност, а не престъпна небрежност. Предвид всичко това се претендира определяне на наказанията около средния предвиден в закона размер, а именно - 9 /девет/ години лишаване от свобода или 6 /шест/ години след редуцията по чл.58а, ал.1 от НК и на осн чл.343г от НК – 9 /девет/ години лишаване от право да управлява МПС. Според въззивника, този размер на наказанията би довел до постигане целите по чл.36 от НК.

В съдебно заседание представителят на Апелативна прокуратура-Бургас заявява, че жалбите са неоснователни и следва да бъдат оставени без уважение. Излага съображения, че производството по делото е протекло по реда на съкратеното съдебно следствие, като не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, ограничаващи правото на защита на подсъдимия. Поддържа възприетата от решаващия съд правна квалификация на деянието. По отношение на възраженията на защитата на подсъдимия за явна несправедливост на наложеното наказание дава становище, че съдът правилно е определил наказанието лишаване от свобода при условията на чл.54 от НК и правилно не е приложил института на условното осъждане, като е определил първоначален общ режим на изтърпяване на наказанието. Намира, че окръжният съд е обсъдил всички отегчаващи отговорността на подсъдимия обстоятелства - високата концентрация на алкохол, многократно надхвърляща изискуемото за квалифициращото обстоятелство „пияно състояние“, причиняването на частния обвинител Е. Г. на повече от една следна телесна повреда, причиняването на несъставомерни телесни повреди на още две лица, както и смекчаващите отговорността обстоятелства – чистото съдебно минало на подсъдимия, данни за здравословното, семейното състояние, допринасянето на пострадалите за настъпилия вредоносен резултат и правилно е определил наказание при превес на смекчаващите отговорността обстоятелства, а именно – 5 години, редуцирани с една трета

до размера на 3 години и 4 месеца лишаване от свобода. Изразява становище, че съдът обстойно е мотивирал отказа да приложи разпоредбата на чл.55 от НК, като споделя изложените от окръжния съд мотиви и в тази им част. Счита, че наложените наказания са справедливи и претендира потвърждаване на оспорваната присъда като правилна, обоснована и справедлива.

Частните обвинители П. Х. В., Й. Й. Д., В. Й. Д., М. Й. Д., И. Й. Д., Д. Й. Д., М. Й. Д., Д. Й. Д., М. Д. И., Е. Д. И. /р.1985 г./, И. Д. И., С. Д. И., Д. Д. И., К. Д. И., М. Д. И., М. Д. И., Я. Д. И., както и техните повереници адв. М. и адв. Т., не се явяват в съдебно заседание, като не посочват уважителни причини за отсъствието си. В депозирана от тях молба заявяват, че са редовно уведомени за съдебното заседание, поддържат депозираните възражения срещу въззивната жалба на подсъдимия и неговият защитник, нямат доказателствени и процесуални искания и желаят делото да се разгледа в тяхно отсъствие.

Частният обвинител Е. Д. Г. и неговият повереник - адв. Б. не се явяват в съдебно заседание, като не посочват уважителни причини за неявяването си. В подадена от повереника молба се заявява, че поддържа въззивната жалба и оспорва въззивната жалба на подсъдимия, като изрично посочва, че не възразява делото да се разгледа в негово отсъствие.

Защитникът на подсъдимия И. К. Й. заявява, че поддържа тезата за явна несправедливост на наложеното наказание и изложените във въззивната жалба аргументи. Счита казуса за изяснен от фактическа страна. Намира, че са налице множество смекчаващи отговорността обстоятелства, като основание за приложение на чл.58а, ал.4, вр.чл.55 от НК. Алтернативно иска намаляване размера на наложеното при условията на чл.54 от НК наказание лишаване от свобода в неговия минимален размер от три години, което на основание чл.66, ал.1 от НК да бъде отложено от изтърпяване за изпитателен срок от пет години. Моли за изменение на присъдата в посочения смисъл.

Подсъдимият, упражнявайки правото си на лична защита заявява, че се присъединява към становището на своя защитник, няма какво да добави и съжалява за случилото се.

В последната си дума моли за условно наказание, т.к. има две малолетни деца, за които полага грижи.

Въззивните жалби са подадени съгласно чл.318 от НПК, като е спазен

15-дневния преклузивен срок за обжалване, предвиден в разпоредбата на чл.319, ал.1 от НПК, поради което същите са процесуално допустими.

Бургаският апелативен съд, след като се запозна с доводите изложени в жалбата на подсъдимия, с възражението срещу тази жалба, депозирано от частните обвинители П. Х. В., Й. Й. Д., В. Й. Д., М. Й. Д., И. Й. Д., Д. Й. Д., М. Й. Д., Д. Й. Д., М. Д. И., Е. Д. И. /р.1985 г./, И. Д. И., С. Д. И., Д. Д. И., К. Д. И., М. Д. И., М. Д. И., Я. Д. И., с доводите в жалбата на частния обвинител Е. Г., изслуша становищата на страните в съдебно заседание, анализира приложените по делото доказателства в тяхната съвкупност и поотделно и провери атакуваната присъда, както по отношение оплакванията на жалбоподателите, така и служебно изцяло в унисон с разпореденото в чл.314, ал.1 от НПК, намира жалбите за неоснователни.

В съдебно заседание пред първостепенния съд подсъдимият се признал за виновен и чрез защитника си е направил искане делото да се разгледа по реда на чл.371, т.2 от НПК, т.е. за провеждане на предварително изслушване на страните и съкратено съдебно следствие по реда на глава 27 от НПК. Съдът е разяснил на подсъдимия правата му по чл.371 от НПК и го уведомил, че събраните по делото доказателства от досъдебното производство и направените самопризнания ще се ползват при постановяване на присъдата. Първоинстанционният съд е допуснал разглеждането на делото по този ред като на основание чл.372, ал.4, вр.чл.371, т.2 от НПК е установил, че направеното от подсъдимия самопризнание се подкрепя от събраните в хода на досъдебното производство доказателства и е обявил, че ще го ползва при постановяването на присъда без да С.ра доказателства за фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт.

От доказателствения материал по делото е приета за установена следната фактическа обстановка:

Подсъдимият И. Й. като водач на моторно превозно средство е наказван няколко пъти по административен ред с административни наказания за нарушения на ЗДвП. Същият живее в с. Злати войвода, общ. Сливен и притежава лек автомобил „Опел Астра“ с ДК № СН ... АМ.

Вечерта на 25.11.2020 г. в къщата на Й. Д. И. в с. Злати войвода се събрали да се почерпят негови близки и роднини. Там били жената, с която И. живеел на семейни начала - свид. П. В., брат му - свид. М. Д. И., подс. И. Й.,

свид. Е. Г.. Всички те се черпили с ракия и вино. Подс. И. Й. пиел само вино и около 20,00 часа си тръгнал.

Малко след като се прибрал в дома си цялата компания се преместила у тях. Продължили да се черпят с вино и ракия до около полунощ. Подсъдимият също продължил да употребява вино.

Малко след полунощ - на 26.11.2020 г. пострадалият Й. И. предложил на компанията да отидат да изядат по една супа в заведение в кв. „Речица” на гр.Сливен. Всички се съгласили да тръгнат, в т.ч. и подс. Й., който единствен от всички имал собствен автомобил. Така в автомобила се качили подс. Й., свид. М. И. на предната дясна седалка, а на задната седалка в автомобила седнали четирима - пострадалият Й. И., свид. П. В., синът им Д. Й. Д. и свид. Е. Г..

Подсъдимият Й. потеглил и след като напуснали населеното място, увеличил скоростта, поемайки по път II-66 от с. Злати войвода към Сливенски минерални бани. Поради късния час по пътя нямало никакво движение, климатичните условия били отлични, видимостта на прав участък преди възвишение - също, асфалтът бил сух.

Управлявайки автомобила си със скорост от около 108 км/ч. подсъдимият внезапно загубил контрол върху автомобила. Последният се отклонил от дясната пътна лента и навлязъл с цялата си площ в десния банкет. Свид. М. И. извикал на водача да внимава и подс. Й. рязко завъртял волана, в резултат на което автомобилът се устремил към лявата лента за движение. Последвало ново завъртане на волана от страна на водача и автомобилът отново се завъртял около вертикалната си ос в посока на часовниковата стрелка. Движейки се все така с висока скорост автомобилът напуснал пътното платно и през прехода на страничния на пътя скат се преобърнал и последвал масивен удар в крайпътно дърво в областта на тавана на автомобила. В резултат на силния удар купето на автомобила се деформирало по направление отгоре надолу, притискайки намиращите се вътре пътници и се пречупило в областта на пода. От преобърнатия автомобил, през счупения прозорец на предната лява врата пръв успял да излезе невредим подс. И. Й.. След него от същото място излязъл и свид. М. И.. Двамата опитали да помогнат на пътуващите отзад да излязат, но в резултат на силния удар купето било силно деформирано и таванът затискал

телата им. Успели да извадят единствено свид. П. В., която била във видимо по-добро състояние.

В това време на пътя спрял автомобил, управляван от свидетеля а. И.. Приближавайки до катастрофиралия автомобил свид. И. забелязал намиращите се отвън и попитал може ли да помогне с нещо. Помолили го единствено да се обади на тел.112 за медицинска помощ, но да не звъни в полицията. Свидетелят а. И. усетил, че пострадалата жена /свид. В./ лъха на алкохол, но не разбрал дали и другите двама са употребили алкохол, тъй като били без маски против Ковид-19 и той се стремил да стои на разстояние от тях.

От своя страна подсъдимият се обадил на свои близки от селото да дойдат и да помогнат да извадят останалите трима пътници от аварирания автомобил.

След получаване на сигнала на тел.112, на местопроизшествието бил изпратен автопатрул в състав свид. С.Ч. и свид. П.В..

При пристигането си заварили до автомобила подс. Й. и двамата свидетели - М. И. и П. В.. Встрани от тях били останалите трима возели се в автомобила, като всички те лежали по гръб и били във видимо тежко състояние. Малко след това на местопроизшествието пристигнал и екип на ЦСПМ при МБАЛ „Д-р И. Селимински” АД-Сливен. На място медиците установили, че Й. Д. И. е починал. Откарали с линейка свидетелите Д. Д. и Е. Г.. Втора линейка откарала в болницата свид. П. В..

След като пострадалите били откарани от местопроизшествието, свид. Чуков подложил водача на автомобила - подс. Й. на проверка с техническо средство „Дрегер Алкотест 7410” с фабр. № ARSM 0119 и уредът отчел наличие на алкохол в кръвта 2,12 промила. Подсъдимият Й. оспорил показанията на техническото средство, заявявайки, че не е употребил такова количество алкохол, поради което служителите на полицията му издали талон за изследване № 0043848. От Протокол № 192/27.11.2020 год. за химическо определяне концентрацията на алкохол и/или употреба на наркотични вещества или техни аналози /том 2, л.8 от досъдебното производство/ е видно, че във взетата кръвна проба от подсъдимия се доказва наличие на етилов алкохол в концентрация 2,14 промила.

В хода на разследването е назначена съдебна химикотоксикологична

/токсикохимична/ експертиза /том 2, л.18 от досъдебното производство/, резултатите от която показват, че подсъдимият е управлявал автомобила с концентрация на алкохол в кръвта 2,4 промила.

Видно от заключението по съдебномедицинската експертиза на труп № 218/2020 г. /том 2, л.47-л.50 от досъдебното производство/, пострадалият Й. Д. И., на 39 години, е получил тежка, несъвместима с живота съчетана травма с обхващане на главата, гръдния кош, корема и крайниците. Травмата на главата се изразява в наличието на масивни кръвонасядания и кръвоизливи в областта на меките черепни покривки в областта на мозъчния и лицевия череп предимно в лявата половина на главата, многофрагментно линейно счупване на черепните кости, изграждащи черепния покрив в областта на лявата половина на главата, масивен оток на мозъка и меките мозъчни обвивки. Гръдната травма се изразява в многофрагментни счупвания на всички леви ребра по страничните, задностраничните и предностраничните им части, счупване на шест ребра в дясната половина на гръдния кош, хлътване на острите краища на ребрата в гръдната област и разкъсване на белите дробове с наличие на около 1,5 л. кръв в гръдната кухина. Коремната травма се изразява в разкъсване на слезката и дясната половина черния дроб с наличието на кръв и кръвни съсиреци.

При външния оглед и аутопсията на трупа са установени и други наранявания - счупване на раменната кост в областта на нейната долна третина, счупване на лявата бедрена кост и подбедрицата, повърхностни травми на меките тъкани в областта на горните крайници.

Причината за настъпването на смъртта е съчетаната травма с обхващане на главата, гръдния кош, корема и крайниците.

Експертът е категоричен в становището си, че непосредствената причина за настъпването на смъртта е изпадането на пострадалия в състояние на тежък травматичен и хеморагичен шок поради множествените травми в областта на главата, гръдите и корема, както и бързото му изпадане в състояние на мозъчна кома. Настъпването на смъртта е било неизбежно и неминуемо - животът му е бил спасяем.

От заключението се установява, че описаните увреждания са получени вследствие действието на твърди тъпи и тъпоръбести предмети и са получени по механизма на удряне и притискане на главата, гръдите, корема и

останалите травмирани области на тялото по такива предмети и притискане на тези области на тялото до такива предмети.

Описаните травми и настъпилата смърт са пряка и непосредствена последица от възникналото пътнотранспортно произшествие.

Непосредствено преди настъпването на пътнотранспортното произшествие пострадалият Й. И. е консумирал значително количество алкохол. Установената концентрация от 2,74 промила етилов алкохол в кръвта отговаря на тежка степен на остро алкохолно отравяне /Протокол № 195 от 27.11.2020 г. - том 2, л.3 от ДП/.

Според експертното заключение по назначената съдебномедицинска експертиза № 27/2021 г. /том 2, л.26 от ДП/ е видно, че пострадалият Е. Г. е получил в резултат на пътнотранспортното произшествие субдурален хематом вдясно, който е довел до настъпването на мозъчен оток; десностранен хемоторакс, контузия на белия дроб, плеврален излив, както и счупване на осми и девети гръдни прешлени.

Левостранният субдурален хематом и контузионните увреждания на белите дробове и настъпилият пневмомедиастинум с двустранните плеврални изливи са причинили на пострадалия Г. „Разстройство на здравето, временно опасно за живота”. Опасността се е състояла от възможността вследствие травмата и отока на мозъка да се получи вклиняване на малкомозъчните тонзили в мозъчния ствол, където се намират жизненоважни центрове като тези на дишането и сърдечносъдовия център, което да доведе до смъртта на пострадалия.

Счупването на двата гръдни прешлена са довели до „Трайно затрудняване движението на снагата”.

От заключението по назначената съдебномедицинска експертиза № 25/2021 г. /том 2, л.57 от ДП/ е видно, че пострадалият Д. Й. Д. е получил в резултат на пътнотранспортното произшествие дифузна травма на главата и е изпаднал в коматозно състояние. В това състояние е бил приет за лечение в отделението по неврохирургия на МБАЛ „Д-р И. Селимински” АД-Сливен. Там са били установени данни за счупване на основата на черепа, непосредствено в областта на лявата пирамидна кост.

Според експертното заключение по назначената съдебномедицинска

експертиза, счупването на основата на черепа в областта на лявата пирамидна кост с изпадане на пострадалия в състояние на мозъчна кома е довело до „Разстройство на здравето, временно опасно за живота”. Опасността се е състояла във възможността вследствие травмата и отока на мозъка да се получи вклиняване на малкомозъчните тонзили в мозъчния ствол, където се намират жизненоважни центрове, като тези на дишането и сърдечносъдовия център, което да доведе до смъртта на пострадалия. Тази опасност е била временна и е съществувала през първите няколко дни от приемането на пострадалия за лечение, което е продължило 11 дни.

По досъдебното производство е назначена автотехническа експертиза /том 2, л.66-л.74 от ДП/, чрез която се установява, че скоростта на движение на автомобила „Опел Астра”, управляван от подсъдимия преди настъпването на пътнотранспортното произшествие и към момента на удара, е около 108 км/ч. Опасната зона на спиране на автомобила при тази скорост на движение е около 130 м. Техническите причини, довели до настъпването на пътнотранспортното произшествие се заключават на първо място в предприетите неправилни действия на водача при отклоняване на вниманието му и допуснатото напускане на пътното платно, като последното се е дължало изцяло на неправилните действия на водача и не е предизвикано от друг участник в движението. Предприетата технически неправилна от страна на водача маневра - рязка промяна на направлението при последователно завъртане на волана наляво, а след това надясно, е довело до пълна загуба на управление.

Експертът е категоричен, че основна роля за настъпването на пътнотранспортното произшествие има управлението на автомобила със скорост по-висока от максимално разрешената извън населено място. Водачът на автомобила е имал техническа възможност да предотврати произшествието като намали скоростта до максимално разрешената скорост на движение от 90 км/ч., която е и технически съобразена спрямо видимостта пред автомобила.

По делото са приложени и приети писмени доказателства - справка за съдимост, декларация за семейно и материално положение и имотно състояние, характеристични справки от мл. полицейски инспектор и от управителя на дружеството - работодател “Електра-МС” ООД-Сливен,

справка и представените от защитата два броя актове за раждане и регистрационна карта Дирекция „Бюро по труда” - Сливен. От тях се установява, че подсъдимият не е осъждан, има две малолетни деца - на 7 години и на 9 години, чиято майка е безработна. Така също се установява, че подс. Й. е собственик на процесния лек автомобил и има добри характеристични данни - трудово зает със съвестно изпълнение на трудовите си задължения, поддържа нормални взаимоотношения с живущите и близките си в населеното място, не влиза в конфликти, значително се отличава като начин на живот и битови условия от останалите членове на жилищния квартал в с. Злати войвода, общ. Сливен, в който живее. От представената от защитата епикриза се установява, че подсъдимият е лекуван в отделение по лицево-челюстна хирургия при МБАЛ „Д-р И. Селимински” АД-Сливен в периода от 06.06.2022 г. до 08.06.2022 г. с диагноза „Флегмон и абсцес в устната кухина”.

От представените от прокурора в хода на проведеното пред първоинстанционния съд съкратено съдебно следствие писмени доказателства - СУМПС № 620016299, издадено в Република Гърция през 2019 г. и Справка за нарушител/водач от Сектор КАТ - ОД на МВР-Сливен, се установява, че подсъдимият е правоспособен водач категория В и преди инкриминираното деяние е допуснал следните нарушения на правилата за движение по пътищата: на 14.04.2016 г. - нарушение на разпоредбите на чл.150 и чл.100, ал.1, т.2 от ЗДвП, като е издадено НП № 16-3392-000258 от 27.05.2016 г., с което на основание чл.177, ал.1, т.2, предл.1 от ЗДвП му е наложено административно наказание глоба в размер на 150 лв., както и на основание чл.183, ал.1, т.1, предл.3 от ЗДвП му е наложено административно наказание глоба в размер на 10 лв; на 13.04.2016 г. – нарушение на разпоредбата на чл.147, ал.1 от ЗДвП, за което на основание чл.181, т.1 от ЗДвП му е наложено административно наказание глоба в размер на 20 лв.; на 13.06.2012 г. - нарушение на разпоредбата на чл.137а, ал.1 от ЗДвП, за което на основание чл.183, ал.4, т.7 от ЗДвП му е наложено административно наказание глоба в размер на 50 лв.

По силата на Заповед № 20-0804-001059 от 26.11.2020 г. на Директора на ОД на МВР-Сливен, Сектор Пътна полиция, издадена по чл.171, т.1, б.„б“ от ЗДвП, на подсъдимия И. Й. е наложена принудителна административна мярка „Временно отнемане свидетелството за управление на моторно

превозно средство до решаване на въпроса за отговорността”, но не повече от осемнадесет месеца, считано от 00.35 ч. на 26.11.2020 г.

Решаващият съд при установяването на фактическата обстановка е анализирал прецизно и обсъдил подробно цялата доказателствена съвкупност като коректно посочил кои доказателства кредитира и кои не. Правилно и обосновано първата инстанция приема и кредитира както признанията, направени от страна на подсъдимия по реда на чл.371, т.2 от НПК, така и събраните в хода на досъдебното производство писмени и гласни доказателства, които ги подкрепят, а именно - показанията на разпитаните в хода на досъдебното производство свидетели М. Д. И., С.Х.Ч., а. З. И., Д. Й. Д., П. Х. В., Е. Д. Г., писмените доказателства, приобщени към доказателствения материал по делото чрез прочитането им по реда на чл.283 от НПК – протокол за оглед на ПТП и фотоалбум, справка за нарушител; удостоверение за наследници, препис извлечение от акт за смърт, протоколи за химическо определяне концентрацията на алкохол и/или употреба на наркотични вещества или техни аналози, писмо на Началник Районен център 112-Бургас, характеристична справка, справка за съдимост, заключения на вещите лица по назначените в хода на досъдебното производство съдебна химикотоксикологична експертиза, съдебномедицинска експертиза на пострадалия Е. Г., съдебномедицинска експертиза на труп, съдебномедицинска експертиза на пострадалия Д. Й. Д. и автотехническа експертиза.

Посочените доказателствени източници са безпротиворечиви, последователни, логични, взаимно допълващи се и кореспондиращи помежду си и от тях по несъмнен начин се установява механизма на настъпване на процесното ПТП, участието на подсъдимия в него, пострадалите лица и получените от тях травми по вид и механизъм, причината и механизма на настъпване на смъртта на Й. Д. И..

Решаващият съд правилно е кредитирал обясненията на подсъдимия и показанията на свидетелите М. Д. И., С.Х.Ч., а. З. И., Д. Й. Д., П. Х. В., Е. Д. Г., дадени от тях в хода на досъдебното производство, т.к. същите са логични, последователни и безпротиворечиви както вътрешно, така и с останалите събрани по делото доказателства, преценени в тяхната съвкупност и взаимовръзка.

Правилно и обосновано окръжният съд е кредитирал заключенията по назначените по делото експертизи, като обективни, ясни и обосновани, а и изготвени в съответствие с изискванията за това. Правилно първият съд е кредитирал и горепосочените писмени доказателства, събрани в хода на досъдебното производство и съкратеното съдебно следствие, т.к. същите са изготвени по съответния ред и не противоречат на останалия събран по делото и кредитиран от съда доказателствен материал.

Въззивната инстанция се присъедини към извода на първостепенния съд, според което събраните и изброени по-горе доказателствени източници установяват по безспорен начин фактите, очертани в обстоятелствената част на обвинителния акт и признати от подсъдимия. Относимите към решаване на делото обстоятелства – скорост, посока на движение на автомобила, поведението на пострадалите, място на удара, механизъм на пътнотранспортното произшествие, време на настъпване на ПТП, характер на нараняванията на пострадалите лица, поведението на подс. Й. преди и след пътнотранспортното произшествие, са категорично установени в хода на разследването и на съкратеното съдебно следствие в първата инстанция чрез способите и по реда на НПК. Съображенията, изложени от първоинстанционния съд относно доказаността на посочените обстоятелства и средствата за установяването им дават възможност на страните и на горната инстанция да проследи формирането на вътрешното убеждение на окръжния съд по фактите, включени в обхвата на чл.102 от НПК. Фактическите изводи са изградени въз основа на факти, логически правилно изведени от доказателствения материал. При спазване на процесуалния ред, предвиден в глава двадесет и седма от НПК, за приобщаване и проверка на доказателствата от досъдебното производство и след извършване на тяхната правилна оценка, първоинстанционният съд е достигнал до верни изводи от фактическа страна, които въззивният съд споделя.

Приетите за установени факти не се оспорват от страните по делото.

С оглед на установеното от фактическа страна, въззивната инстанция споделя направения извод от окръжния съд, че автор на инкриминираното деяние е подсъдимия И. К. Й..

На базата на анализ на доказателствата по делото решаващият съд е достигнал до законосъобразни и обосновани правни изводи като е приел, че

въззивникът Й. е осъществил от обективна и субективна страна състав на престъпление по транспорта, т.к. на 26.11.2020 г. на път II-66, км.10 в община Сливен, при управление на моторно превозно средство - лек автомобил „Опел Астра” с рег. № СН ... АМ, нарушил правилото за движение по пътищата, визирано в чл.21, ал.1 от ЗДвП, като извън населено място е управлявал автомобила с превишена за района скорост от около 108 км/ч., вследствие на което е изгубил контрол върху управлението му и по непредпазливост причинил смъртта на Й. Д. И., както и средна телесна повреда на повече от едно лице - на Е. Д. Г. - субдурален хематом в дясно, който е довел до настъпването на мозъчен оток, десностранен пневмоторакс, контузия на белия дроб в ляво и дясно, пневмомедиастинум, плеврален двустранно, довели до „Разстройство на здравето, временно опасно за живота”, както и счупване на осми и девети гръдни прешлени, довели до „Трайно затрудняване движението на снагата” и на Д. Й. Д. - счупване на основата на черепа в областта на лявата пирамидна кост с изпадане на пострадалия в състояние на мозъчна кома, довело до „Разстройство на здравето, временно опасно за живота”, като деянието е извършено в пияно състояние.

Деянието е осъществено от обективна страна. По делото е безспорно установен квалифициращия признак „пияно състояние”. На инкриминираната дата въззивникът - подсъдим Й. е управлявал МПС след употреба на алкохол, констатирано с протокол за химико-токсикологична експертиза № 7049/2020 год., отчела наличие на алкохол в кръвта му 2,4 промила на хиляда, като съгласно указанията в Постановление № 1/17.01.1983 г. по н.д. № 8/1982 г. на Пленума на ВС водачът е в пияно състояние, когато по време на произшествието в кръвта му има алкохолно съдържание не по-малко от 0.50 промила. Освен това, от доказателствата по делото се установява по категоричен начин и това, че при законово ограничение на скоростта за движение извън населено място от 90 км/ч, въззивникът е управлявал моторното превозно средство с превишена скорост от около 108 км/ч. Същият, в качеството си на водач на пътно превозно средство /категория В/ по смисъла на §6, т.25 от ДР на ЗДвП и участник в движението по смисъла на §6, т.28 от ДР на ЗДвП, е бил длъжен при избиране на скоростта на движение на управляваното от него пътно превозно средство, да не превишава 90 км/ч. за извън населено място. В резултат, правилно решаващият съд е приел, че при управлението на МПС в пияно състояние, с превишена скорост, поради

която е изгубил контрол върху управлението му, подсъдимият виновен е нарушил правилото за движение по пътищата, визирано в чл.21, ал.1 от ЗДвП и предизвикал ПТП /по смисъла на §6, т.30 от ДР на ЗДвП/. С това свое поведение подсъдимият е поставил в опасност живота на пострадалия Й. Д. И., причинявайки смъртта му, както и здравето на пострадалите Е. Д. Г. и Д. Й. Д., причинявайки им - две средни телесни повреди на Г. и една средна телесна повреда на Д., описани подробно по-горе. Съдът в настоящия си състав намери, че е налице квалифициращият признак от състава по чл.343, ал.4 от НК, като за наличието му съгласно трайната практика на ВКС е релевантна хипотезата на настъпила смърт на едно или повече лица и телесна повреда на едно или повече лица. Последвалата смърт на Й. Д. И. и причинените средни телесни повреди на Е. Д. Г. и Д. Й. Д., са в пряка причинна връзка от неправомерното поведение на подсъдимия, което се доказва от заключенията по назначените по делото съдебномедицински експертизи на труп, съдебномедицинските експертизи на пострадалите Е. Г. и Д. Д. и автотехническата експертиза.

Проверяващата инстанция изцяло споделя извода на окръжния съд, че от субективна страна деянието е извършено от въззивника Й. при условията на несъзнавана непредпазливост /престъпна небрежност/, като същият не е предвиждал настъпването на общественноопасните последици, но е бил длъжен, тъй като затова го задължава посоченото по-горе правило за движение по пътищата, установено в съответния нормативен акт и регламентиращо безопасното поведение на водачите на МПС-ва при управлението им. В конкретиката на процесния случай Й. е и могъл да ги предвиди, тъй като не се е намирал в особено психическо състояние или пък в сложна пътна обстановка и при едно мобилизиране от негова страна на своите психически възможности би могъл да стори това, съобразявайки се с посочените по-горе обстоятелства. Освен това, заключението по автотехническата експертиза по безспорен начин установява, че при управление с разрешената за движение извън населено място скорост подсъдимият е имал техническа възможност да предотврати произшествието като намали скоростта до максимално разрешената скорост на движение от 90 км/ч.

Въззивната инстанция не намира основание за исканата от защитата промяна във възприетата форма на непредпазливост - от престъпна

небрежност в престъпна самонадеяност, с оглед установената употреба на алкохол. Съгласно разпоредбата на чл.11, ал.3 от НК престъплението е извършено при престъпна самонадеяност, когато деецът е предвиждал възможното настъпване на съставомерните общественноопасни последици, като е бил уверен, че ще ги избегне. Интелектуалният момент при тази форма на непредпазливост се характеризира с това, че субектът предвижда вероятното настъпване на престъпни последици от определен вид или на конкретния престъпен резултат, а волевият момент се определя от това, че субектът е уверен, че ще предотврати общественноопасните последици от осъщественото деяние. При изяснената по делото фактология не е установен нито един факт, подкрепящ идеята за наличие на самонадеяност като форма на непредпазливата вина. По делото липсват каквито и да било доказателства за това въззивникът-подсъдим да е предвиждал възможното настъпване на противоправния резултат и да е бил уверен, че ще го предотврати. Касае се до отсъствие на описаната интелектуална и волева дейност у дееца, поради което формата на непредпазливостта в конкретиката на процесния случай е установената такава - именно небрежност, а не самонадеяност.

Изведеното дотук предпоставя правилността на извода на първоинстанционния съд за извършено от подс.Й. престъпление по транспорта. Тук е нужно да се отбележи, че деянието, предмет на престъплението, неправилно е квалифицирано от първоинстанционния съд по чл.343, ал.4, вр.ал.3, предл.1, б."а" и б."б", вр. л.1, вр.чл.342 ал.1 от НК, защото съгласно трайната съдебна практика фактическите състави на непредпазливите престъпления по транспорта са посочени в чл.343, ал.1 и ал.3 от НК. Разпоредбата на чл.343, ал.4 от НК не е отделен фактически състав на престъпленията по чл.343 от НК. Тази разпоредба е пояснителна и с нея е прокаран принципът на „поглъщане” на по-леки от по-тежки престъпни състави. При спазването на този принцип правилната квалификация на деянието при установените по делото съставомерни последици е по чл.343, ал.3, вр.ал.4, вр.ал.1, вр.чл.342, ал.1 от НК. Първоинстанционният съд е допуснал нарушение на материалния закон и не се е съобразил с тълкуването по приложението на закона, дадено в т.4, б."е" от Постановление № 1/83 г. на Пленума на ВС. Поради изложеното, за прецизност, без с това да се утежнява положението на подсъдимия, съдът следва да измени присъдата и

преквалифицира деянието, предмет на обвинението.

При съобразяване с принципа на „поглъщане” на по-лекия от по-тежкия престъпен резултат, както и с тълкуването по приложението на закона, дадено в т.4, б.“е” от Постановление № 1/83 г. на Пленума на ВС, въззивният съд намира, че оспорената присъда следва да бъде изменена и като подсъдимият бъде признат за невиновен и оправдан по обвинението по б.“а” на ал.3 на чл.343 от НК. Принципът на „поглъщане” на по-леки от по-тежки престъпни състави се отнася и до случаите като настоящия, в които с противоправното си поведение подсъдимият е причинил едновременно смърт на едно лице и телесни повреди на други лица. В резултат, крайната правилна правна квалификация в цифрово изражение следва да бъде по чл.343, ал.3, предл.1, б.“б”, вр.ал.4, вр.ал.1, вр.чл.342, ал.1 от НК, т.к. указаният в закона по-лек резултат по б.“а” на ал.3 на чл.343 от НК бива погълнат от по-тежкия такъв по б.“б” на ал.3 на чл.343 от НК.

Въззивният съд напълно споделя правният извод на решаващия такъв, че към посоченото в обвинителния акт нарушено от подс. Й. правило за движение по пътищата по чл.21, ал.1 от ЗДвП, не следва да бъде добавено като нарушено от него правилото за движение по пътищата по чл.20, ал.1 от ЗДвП, което е отразено в обстоятелствената част на обвинителния акт при описване на механизма на настъпилото ПТП. Тези обстоятелства сочат на допуснато от подс. Й. нарушение на чл.20, ал.1 от ЗДвП, което обаче не следва да запълни бланкетната диспозиция на чл.343, ал.1 от НК ведно с посочения от прокурора в диспозитива на обвинителния акт текст на чл.21, ал.1 от ЗДвП, т.к. съгласно константната практика на ВКС на Република България бланкета на нормата на чл.343, ал.1 от НК се запълва единствено и само от нарушеното правило за движение по пътищата, което е в пряка причинна връзка с настъпилия противоправен резултат, а не и с всички непреки/следващи от него други нарушения на правила за движение по пътищата, които иначе също са допринесли за причиняването на резултата. Така, в конкретния процесен случай въззивният съд намира, че именно нарушеното от подсъдимия правило за движение по пътищата, визирано в чл.21, ал.1 от ЗДвП е пряката причина за настъпилия противоправен резултат, т.к. Й. е загубил контрол над управляваното от него МПС поради това, че е нарушил правилото по чл.21, ал.1 от ЗДвП и е управлявал автомобила с

превишена скорост. Следователно, настъпилият резултат е в пряка причинно-следствена връзка с избраната от подсъдимия скорост на управление на автомобила. В подкрепа на последното е и заключението на вещото лице по назначената автотехническа експертиза, според което подсъдимият е имал техническа възможност да предотврати произшествието като намали скоростта до максимално разрешената скорост на движение от 90 км/ч. В тази връзка правилно и обосновано, окръжният съд е признал за невиновен въззивника-подсъдим в това да е извършил престъпното деяние чрез нарушение на правилото за движение по пътищата по чл.20, ал.1 от ЗДвП и го е оправдал по така повдигнатото му обвинение.

Правилно, окръжният съд е признал за невиновен и оправдал въззивникът-подсъдим и по обвинението за нарушение на правилото за движение по пътищата по чл.5, ал.3, т.1 от ЗДвП. Въззивната инстанция споделя становището на окръжния съд, че цитираната разпоредба съдържа общи правила за движение по пътищата, изразяващи се в случая в предписание участникът в движението да не управлява пътно-превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, като същата е предвидена като квалифициращ деянието по чл.343, ал.4, вр.ал.3, предл.1 от НК признак. Поради това, правилен се явява извода на решаващият съд, че инкриминирането на разпоредбата на чл.5, ал.3, т.1 от ЗДвП като част от съдържанието на повдигнатото срещу подсъдимия обвинение се явява ненужно.

Апелативният съд приема, че наложените на подсъдимия наказания лишаване от свобода и лишаване от право да управлява МПС, не се явяват явно несправедливи.

За да определи наказанието, наложено на въззивника по вид и размер, решаващият съд е отчел всички налични смекчаващи и отегчаващи вината обстоятелства. Като отегчаващи отговорността обстоятелства окръжният съд правилно е взел предвид високата концентрация на алкохол в кръвта на подсъдимия, многократно надхвърляща необходимото за наличие на квалифициращия признак „пияно състояние”, причиняването на повече от една средна телесна повреда на пострадалия-частен обвинител Е. Г., както и тежестта на причинените на пострадалите средни телесни повреди.

Що се отнася до допуснатите от подс. Й. предходни нарушения по

ЗДвП, за които е бил наказван с административни наказания, е нужно да се посочи, че констатираните такива са допуснати от подсъдимия през 2012 г. и 2016 г., поради което не влияят негативно върху оценката му както в личен план, така и като водач на МПС, тъй като те не са нито многобройни, нито са за драстични нарушения на правилата по ЗДвП, не сочат и на системност в нарушаване на правопорядъка. Затова, обосновано и правилно, в съответствие с ТП № 1/27.02.2015 г. на ОСНК на ВКС и ОСС на II-ра колегия на ВАС, окръжният съд е извел, че предходното санкциониране на подсъдимия по административен ред няма относителна тежест и решаващо значение и не е основание за отчитането му като отегчаващо отговорността.

Неправилно, първоинстанционният съд е отчел като отегчаващо вината обстоятелство младата възраст на пострадалия Й. Д. И.. Съгласно практиката на ВКС /Решение № 94 от 03.06.2021 г. по н.д.№ 316/2021 г. на III н.о., ВКС и др./, обществената опасност на деянието не може да се повиши от обстоятелството, че пострадалият е в сравнително млада възраст, защото всеки човешки живот е ценен. Също така, пострадалият в случая не е лице, което се ползва със специалната защита на закона /напр. по чл. 117 от ЗДвП/, т. е. в случая възрастта на пострадалия не е обстоятелство отегчаващо обществената опасност на деянието и въззивният съд го изключва като такова.

За сметка на това, решаващият съд е пропуснал да отчете като отегчаващо вината обстоятелство това, че подсъдимият е управлявал процесния автомобил със скорост надхвърляща с около 20 км/ч минималната разрешена такава от 90 км/ч за дадения пътен участък.

Отчетени като смекчаващи вината на подсъдимия обстоятелства обосновано са били чистото съдебно минало, младата възраст на подсъдимия, влошеното му здравословно състояние, трудовата му ангажираност, добрите характеристични данни, обстоятелството, че се грижи за две малолетни деца и е единственият родител, който получава доходи /майка на децата му е регистрирана в „Бюрото по труда“ като безработна/, искреното съжаление за извършеното, което е демонстрирал от началния етап на наказателното производство до приключване на делото пред първоинстанционния съд, а и пред въззивният такъв, изисканото от него съдействие за оказване помощ на пострадалите чрез обаждане по телефона на познати лица от с. Злати войвода.

Макар и желанието на подсъдимия да бъде оказана помощ на пострадалите лица да не обуславя приложение на привилегирвания състав по чл.343а, ал.1 от НК, същото правилно е отчетено от първия съд като смекчаващо отговорността му обстоятелство. В случая не се касае за правило за поведение, а за инцидентна престъпна проява на подсъдимия, факт, който наред с останалите смекчаващи отговорността обстоятелства, го характеризира като лице с невисока степен на обществена опасност.

Решаващият съд е възприел наличие на принос от страна на пострадалите за настъпването на вредоносния резултат, като го е зачел като смекчаващо отговорността на подсъдимия обстоятелство, но не е посочил изрично кои обстоятелства отнася към приетото съпричиняване. Въззивният съд намира за нужно да уточни, че съгласно трайната съдебна практика като смекчаващо отговорността обстоятелства следва да бъде взето единствено това, че пострадалите лица са се съгласили да бъдат превозени от водач /подсъдимия/, за когото са знаели, че е употребил значително количество алкохол и поради това не е бил в състояние да управлява безопасно моторното превозно средство. Тези обстоятелства са изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт и поради това признати от подсъдимия в специалната процедура по Глава 27 от НПК.

Обстоятелствата, касателно непоставянето на предпазни колани от пострадалите, в процеса на превозването им от подсъдимия, не следва да бъдат отчетени като смекчаващи вината обстоятелства, т.к. от една страна тези обстоятелства не присъстват/не са включени в обстоятелствената част на обвинителния акт и не са били признати от подсъдимия в проведената процедура по реда на Глава 27 от НПК. От друга страна, следва да бъде взето предвид, че установените наранявания на пострадалите, съгласно експертните заключения по назначените по делото съдебномедицински експертизи, са получени по механизма на удряне и притискане на главата и телата им в посока отгоре-надолу при удара на тавана на автомобила в дървото, а не са резултат от свободно движение на телата в купето на автомобила. Това води до извод, че липсата на поставени колани не може да бъде приета като една от причините за настъпилия противоположен резултат. Иначе казано, коланите не биха спасили както преживелите катастрофата пострадали, така и починалия от катастрофата пострадал, т.к. същите са увредени в резултат на удара на тавана на автомобила в процесното дърво.

Обосновано окръжният съд е преценил за неоснователно искането на защитата за квалифициране като смекчаващо вината обстоятелство заявеното пред първата съдебна инстанция признание за вина по реда на чл.371, т.2 от НПК. Съобразена е била в тази връзка и задължителната практика на ВКС и конкретно задължителните указания, възведени в т.7 на ТР № 1/2009 г., т.н.д. № 1/2008 г., ОСНК, ВКС, а именно – че признанието по чл.371, т.2 от НПК не следва да се третира като допълнително смекчаващо вината обстоятелство, освен ако съставлява елемент на цялостно, обективно проявено при досъдебното производство процесуално поведение, спомогнало за своевременното разкриване на престъплението и неговия извършител. Правилно решаващият съд е преценил, че в случая, заявеното признание за вина от подс. Й. не представлява елемент от такова цялостно поведение, което да е спомогнало за разкриването на престъплението, предвид поведението на подсъдимия след настъпването на произшествието. Тогава, подс. Й. при комуникацията си със св. Алексей И. не е заявил желанието си последният да се обади на полицията, за да съобщи за настъпилния инцидент. Дори напротив, не е пожелал да се съобщава за инцидента на полицейските органи. Поради това, въззивният съд намира за правилен извода на окръжния съд, че въпреки, че подс. Й. е признал вината си и е съдействал в по-късен момент на органа на разследването, цялостното му поведение не може да се приеме като такова, описано в цитираното тълкувателно решение и предполагащо приемането му като допълнително смекчаващо отговорността обстоятелство.

При тези данни окръжният съд правилно е приел, че наказанието следва да се определи при значителен превес на смекчаващите отговорността обстоятелства, но не и при условията на чл.55 от НК. Наличните смекчаващи отговорността обстоятелства не са многобройни или изключително значими по своя брой и тежест, за да направят и най-лекото предвидено в закона наказание несъразмерно тежко за извършеното. Наличието на общественонеопасни последици, надвишаващи минималните изискуеми от престъпния състав не позволява да се приеме несъразмерност на най-лекото предвидено от закона наказание с извършеното деяние. Ето защо наказанието правилно е определено в пределите на приложимата норма от особената част на НК, значително под средния и към минималния предвиден в закона размер. Определеното от окръжния съд наказание от пет години лишаване от

свобода, редуцирано на основание чл.58а, ал.1 от НК на три години и четири месеца, не е явно несправедливо - както се твърди от въззивниците.

Правилно и при тълкуване в тясна връзка разпоредбите на чл.37, ал.1, т.7 от НК и чл.49 от НК, както и съобразявайки установената съдебна практика по приложението им, правилно е било определено в размер на пет години и наложено кумулативно предвиденото наказание лишаване от право на управление на МПС. Този срок е съобразен както с личността на подсъдимия, така и с тежестта на извършеното нарушение на правилата за движение и настъпилите последици.

Така определените наказания по вид и размер въззивната инстанция намира за правилно отмерени, справедливи и съответни на извършеното и личността на извършителя и способни да съдействат в максимална степен за постигане на целите по чл.36 от НК. В принципен план във връзка с индивидуализацията на наказанията е необходимо да се посочи, че наказанието е установена от закона мярка за държавна принуда, налагана от съда на лице, извършило престъпление, която се изразява в засягане на определени права и интереси на лицето, показва отрицателната оценка на държавата относно това лице и неговото деяние, има за цел да предотврати извършването на нови престъпления от него и другите членове на обществото, като въздейства върху тях възпиращо и поправително-възпитателно. Така наказанието според българския законодател не е обикновено възмездие, а има конкретно определени цели, визирани в чл.36 от НК. В тази връзка, въззивният съд намира за правилна преценката на окръжния съд, че с оглед степента на обществената опасност на деянието и дееца, наличните смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства, така определените наказания по вид и размер, предвиден в санкционната част на инкриминираната правна норма, са необходими и достатъчни за поправянето и превъзпитанието на дееца. Въззивната инстанция намира, че с така определените и наложени наказания ще се постигне баланс между посочените в чл.36 от НК цели – поправянето и превъзпитанието на осъдения и общопревантивната функция на наказанието. В тази връзка исканията на въззивниците - подсъдимия И. Й. и частния обвинител Е. Г., за изменение на присъдата поради явна несправедливост на наложеното наказание се явяват неоснователни.

Претенцията за отлагане изпълнението на наказанието по реда на чл.66 от НК е неоснователна както поради формалната неприложимост на тази разпоредба, предвид определения размер на санкцията, така и поради разбирането на съда, че целите на генералната и индивидуалната превенция не биха се постигнали по този начин. Окръжният съд правилно е определил първоначален общ режим на изтърпяване на това наказание.

В съответствие със закона, правилно е приспаданото времето, през което подсъдимият е бил задържан по настоящото дело. Сроктът на зачитане /от 27.11.2020 г. до 20.01.2021 г./ обаче е неправилно определен. Началото на задържането не е датата 27.11.2020 г., а е 26.11.2020 г. Тук съгласно ал.2 на чл.59 от НК като зачитане по ал.1 се взима предвид и 24-часовото задържане по реда на ЗМВР, в какъвто срок е бил задържан и подс. Й. по делото /арг.Заповед за задържане на лице рег.№1670зз-677/26.11.2020 г. и Постановление от 26.11.2020 г. на ОП Сливен по ДП № 1293/20 г. на РУ МВР Сливен – л.77 и л.78 от том 1 от ДП/. Краят на задържането не е 20.01.2021 г. /датата на постановлението на прокурора за освобождаване на подсъдимия/, а е посочената в диспозитива на постановлението на прокурора дата за освобождаване на Й. - 26.01.2021 г. /арг. Постановление на ОП Сливен изх.№ 2230/20 г. от 20.01.2021 г. по ДП № 1293/20 г. по описа на РУ МВР Сливен – л.95, том 1 от ДП/. Поради това присъдата и в тази ѝ част следва да бъде изменена.

Правилно и в съответствие с изискването на закона е и произнасянето по направените по делото и направените такива от частния обвинител Е. Г. разноси, които на основание чл.189, ал.3 от НПК са възложени в тежест на подсъдимия.

Правилно е и произнасянето по вещественото доказателство - лек автомобил „Опел Астра“ с ДК № СН ... АМ, собственост на подс. И. К. Й., за което е постановено след влизане на присъдата в сила, да се върне на подс. И. К. Й..

Въззивният съд прецени за неоснователно искането на подсъдимия и защитника за приложение на разпоредбата на чл.58а, ал.4, вр.чл.55 от НК и алтернативно - намаляване размера на наказанието лишаване от свобода в минималния предвиден в закона размер и с приложение на чл.66 от НК. Както вече беше посочено, наличните смекчаващи вината на Й. обстоятелства,

които съдът отчита при индивидуализацията на наказанието не са нито многобройни, нито изключителни такива, така че да доведат до преценка за това, че и най-лекото, предвидено в закона наказание се оказва несъразмерно тежко, както и до определяне на наказанието под най-ниския предел. Въззивният съд намира, че предвид механизма на извършване на престъплението, високата концентрация на алкохол в кръвта на подсъдимия и наличието на общественоопасни последици надвишаващи минималните изискуеми от престъпния състав, намаляването на наложеното наказание както и приложението на института на условното осъждане, би било проява на необосновано снизхождение, като целите на генералната и индивидуалната превенция не биха се постигнали по този начин. Поради това искането за намаляване размера на наказанието лишаване от свобода, не може да бъде удовлетворено.

Претенцията на частния обвинител Е. Г. и неговия повереник, съдържащи се в подадената въззивна жалба, за завишаване на наказанията, въззивната инстанция намира за неоснователни. Разпоредбата на чл.54, ал.2 от НК постановява, че смекчаващите отговорността обстоятелства обуславят налагането на по-леко наказание, а отегчаващите – на по-тежко. По-напред бе изтъкнато, че двете съдебни инстанции отчитат в случая превес на смекчаващите обстоятелства, което налага наказанието да бъде определено под средния размер на предвидената санкция в особената част на НК. Значителният превес на смекчаващи отговорността обстоятелства позволява наказанието да бъде определено близо до минималния размер, като двете инстанции намират, че поради тежестта на нарушението и вредните последици, размерът следва да е над минималния предвиден в закона. Необходимо е да се посочи, че поправянето на дееца и възпирането му към извършване на престъпления се постига не толкова със строгостта на наказанието, колкото с неговата неизбежност. В конкретния случай по-строга наказателно-правна репресия би била неоправдана, с оглед личностния профил на подсъдимия и с нищо не би допринесла за постигане целите, визирани в чл.36 от НК, които при непредпазливите престъпления са свързани преди всичко със създаването на условия за утвърждаване на вътрешните задръжки и за надлежно насочване и центриране на вниманието, за да се избегне поведение, което може да предизвика нежеланите от дееца престъпни последици.

След извършения цялостен преглед на атакуваната присъда, независимо от посочените от страните основания, въззивната инстанция не намери причини за отмяна на съдебния акт, както и за връщане на делото за ново разглеждане от първоинстанционния съд. Присъдата следва да бъде изменена в посочените части и потвърдена в останалата част, като правилна и обоснована.

По изложените съображения и на основание чл.337, ал.1, т.2 вр. чл.334, т.3 от НПК, Апелативен съд - Бургас

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Присъда № 9/16.06.2022 г., постановена по НОХД № 484/2021 г. по описа на Окръжен съд - Сливен като:

- преквалифицира деянието в такова по чл.343, ал.3, предл.1, б."б", вр.ал.4, вр.ал.1, вр.чл.342, ал.1 от НК.

- признава подсъдимият И. К. Й. ЗА НЕВИНОВЕН и го ОПРАВДАВА по предявеното обвинение по б."а" на ал.3 на чл.343 от НК.

- вместо зачетения на основание чл.59, ал.1 от НК срок от 27.11.2020 г. до 20.01.2021 г. ЗАЧИТА срок от 26.11.2020 г. до 26.01.2021 г.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата В ОСТАНАЛАТА ЧАСТ.

Решението подлежи на обжалване и протестиране пред Върховния касационен съд на Р България в 15-дневен срок от получаване на писмените съобщения от страните, че е изготвено.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____